

Panium – Nummer ti

Nasjonenes oppgang og fall: Beseglingen av de 144 000 og den skjulte profetiske historien i Daniel 11,10–16

Jeff Pippenger
2025-04-16

Temaet i vers elleve og tolv er kongen i syds oppgang og fall, likesom det er De forente staters endelige oppgang og fall, representert ved den siste presidenten i vers to, likesom det er den siste jordiske representanten for dragemakten; De forente nasjoners endelige oppgang og fall, representert i vers tre og fire. Vers fem til ni fremstiller pavemaktens historie fra 538 til 1798. 538 markerer bemyndigelsen av pavemakten, 1798 markerer pavedømmets dødelige sår, og derfor fremstiller vers fem til ni dyrets endelige oppgang og fall. Vers ti markerer 1989 som kongen i syds fall, slik dette er representert ved det tidligere Sovjetunionen.

«Hver nasjon som har trådt frem på handlingens scene, har fått tillatelse til å innta sin plass på jorden, for at det skulle bli sett om den ville oppfylle hensikten til ‘Vekteren og den Hellige’. Profetien har fulgt oppgangen og fallet til verdens store imperier—Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Med hvert av disse, som med nasjoner av mindre makt, gjentok historien seg. Hver hadde sin prøvetid, hver sviktet, dens herlighet bleknet, dens makt forsvant, og dens plass ble inntatt av en annen....»

«Ut fra nasjonenes oppgang og fall, slik det tydelig fremgår på Den hellige skrifts sider, må de lære hvor verdiløs bare ytre og verdslig herlighet er. Babylon, med all sin makt og sin prakt, hvis like vår verden siden aldri har skuet, – makt og prakt som for datidens mennesker syntes så faste og varige, – hvor fullstendig er det ikke gått til grunne! Som «markens blomst» er det forgått. Slik forgår alt som ikke har Gud til grunnvoll. Bare det som er knyttet til Hans hensikt og gir uttrykk for Hans karakter, kan bestå. Hans prinsipper er det eneste faste vår verden kjenner.» Education, 177, 184.

Vers elleve og tolv identifiserer den endelige oppgangen og fallet til sydens konge, slik han er representert ved Russland. Vers tretten til og med femten identifiserer den endelige oppgangen og fallet til De forente stater. Hele den profetiske beretningen i kapittel elleve er bygget på strukturen av rikers oppgang og fall. Den som studerer profetiene, må ta dette faktum i betraktning dersom han i det hele tatt skal ha mulighet til rett å dele det profetiske budskapet i kapittel elleve.

Det grunnleggende perspektivet i Daniel kapittel elleve er at det består av gjentatte illustrasjoner av rikers oppgang og fall. Når søster White uttalte: «Slik gikk det med det medopersiske riket til grunne, og rikene Hellas og Roma», identifiserer hun «Hellas» som dragen, «Roma» som dyret og «Medo-Persia» som den falske profeten. Hun identifiserer den endelige oppgang og det endelige fall til det siste jordiske riket, som består av dragen, dyret og den falske profeten, som begynner sin oppgang ved søndagsloven og leder verden til Harmageddon til oppfyllelse av Åpenbaringen 16:12–21. Hun leder Guds folk til «nasjonenes oppgang og fall, slik det er gjort klart på Den hellige skrifts sider» som det perspektivet som skal anvendes for «å lære hvor verdiløs bare ytre og

verdslig herlighet er».

Grunnen til at vi trenger «å lære hvor verdiløs bare ytre og verdslig herlighet er», er å få en dypere forståelse av at alt går til grunne «som ikke har Gud til sin grunnvoll». Det er derfor et spørsmål om liv eller død å ha Gud eller ikke ha Gud som sin grunnvoll. Fra dette punktet i tankens utvikling definerer søster White deretter hva det vil si å ha Gud som sin grunnvoll når hun sier: «Bare det som er knyttet til Hans hensikt og gir uttrykk for Hans karakter, kan bestå.» Hun har nettopp forklart at alt som ikke står på Guds grunnvoll, går til grunne, og at en dobbel kvalifikasjon for det som er bygget på grunnvollen, er om noe er «knyttet til Hans hensikter», og det som «gir uttrykk for Hans karakter». Hans karakter er Hans grunnvoll.

Så fastslår hun i avsnittets avsluttende setning at «Hans prinsipper er det eneste faste vår verden kjenner.» Guds karakter er Hans prinsipper, og Hans prinsipper uttrykker Hans karakter. Det er et spørsmål om liv eller død hvordan menneskeheten forholder seg til Gud som grunnlaget for alle ting. Jeg hevder at den grunnleggende strukturen i Daniels bok, kapittel elleve, er bygd opp over beretningen om rikers oppgang og fall. Det finnes et avsnitt hvor inspirasjonen opplyser oss om en riktig form for studium.

«Det finnes et studium av historien som ikke skal fordømmes. Hellig historie var ett av fagene i profetskolene. I beretningen om Hans handlemåte med nasjonene ble Jehovas fotspor fulgt. Slik skal også vi i dag betrakte Guds handlemåte med jordens nasjoner. Vi skal se profetiens oppfyllelse i historien, studere Forsynets virke i de store reformatoriske bevegelser, og forstå begivenhetenes utvikling i samlingen av nasjonene til den endelige konflikten i den store strid.» The Ministry of Healing, 441.

Et helliggjort studium av historien kjennetegnes ved studiet av Guds handlinger med jordens nasjoner og også ved Guds forsynsmessige ledelse av Hans reformatoriske bevegelser; således omfatter en helliggjort historie en ytre og en indre studielinje. Hensikten med å benytte historien til å stadfeste Guds profetiske Ord er å bruke den profetiske historien for å «forstå begivenhetenes utvikling i oppstillingen av nasjonene til den siste konflikt i den store strid». Det foregående avsnittet fra Søster White var hentet fra en svært opplysende forklaring på nødvendigheten av å bygge en profetisk modell av hellig historie som er basert på den grunnleggende strukturen representert i rikers «oppgang og fall».

«Som en forberedelse til kristent arbeid mener mange at det er nødvendig å tilegne seg en omfattende kunnskap om historiske og teologiske skrifter. De antar at denne kunnskapen vil være en hjelp for dem i forkynnelsen av evangeliet. Men deres møysommelige studium av menneskers meninger har en tendens til å svekke deres tjeneste snarere enn å styrke den. Når jeg ser biblioteker fylt med tunge bind av historisk og teologisk lærdom, tenker jeg: Hvorfor bruke penger på det som ikke er brød? Det sjette kapittel i Johannes forteller oss mer enn det som kan finnes i slike verk. Kristus sier: 'Jeg er livets brød; den som kommer til Meg, skal aldri hunge, og den som tror på Meg, skal aldri tørste.' 'Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen; om noen eter av dette brød, skal han leve til evig tid.' 'Den som tror på Meg, har evig liv.' 'De ord som Jeg taler til dere, er ånd og er liv.' Joh. 6:35, 51, 47, 63.»

«Det finnes et studium av historien som ikke skal fordømmes. Hellig historie var et av fagene i profetskolene. I beretningen om Hans handlemåte med folkene ble Jehovas fotspor ettersporet. Slik skal også vi i dag betrakte Guds handlemåte med jordens nasjoner. Vi skal se profetiens oppfyllelse i historien, studere Forsynets virke i de store reformatoriske bevegelser og forstå begivenhetenes fremadskridende gang i samlingen av nasjonene til den endelige konflikten i den store strid.»

Et slikt studium vil gi vide, omfattende syn på livet. Det vil hjelpe oss til å forstå noe av dets sammenhenger og avhengighetsforhold, hvor underfullt vi er knyttet sammen i samfunnets og nasjonenes store broderskap, og i hvor stor grad undertrykkelsen og fornedrelsen av ett medlem innebærer tap for alle.

«Men historien, slik den alminnelig studeres, er opptatt av menneskets bedrifter, dets seirer i kamp, dets fremgang i å vinne makt og storhet. Guds virke i menneskenes anliggender taper man av syne. Få studerer hvordan Hans hensikt utfolder seg i nasjoners oppgang og fall. »

«Og i stor utstrekning er teologien, slik den studeres og undervises, ikke annet enn en beretning om menneskelige spekulasjoner, som bare tjener til å «formørke råd ved ord uten kunnskap». Altfor ofte er motivet for å samle disse mange bøkene ikke så mye et ønske om å skaffe næring for sinn og sjel, som det er en ambisjon om å bli kjent med filosofer og teologer, et ønske om å fremstille kristendommen for folket i lærde termer og påstander. »

«Ikke alle de bøker som skrives, kan tjene hensikten med et hellig liv. ‘Lær av Meg,’ sa den store Lærer, ‘ta Mitt åk på dere,’ ‘lær av Min saktmodighet og ydmykhet.’ Deres intellektuelle stolthet vil ikke hjelpe dere til å komme i forbindelse med sjeler som går fortaapt av mangel på livets brød. I deres studium av disse bøkene lar dere dem innta plassen til de praktiske lærdommer dere burde lære av Kristus. Med resultatene av dette studiet blir folket ikke næret. Svært lite av den forskning som trettet sinnet så sterkt, tilfører det som vil hjelpe et menneske til å bli en framgangsrik arbeider for sjeler.»

Frelseren kom «for å forkynne evangeliet for de fattige». Lukas 4:18. I sin undervisning brukte Han de enkleste ord og de tydeligste symboler. Og det er sagt at «den menige hop hørte ham gjerne». Markus 12:37. De som søker å utføre Hans verk for denne tid, trenger en dypere innsikt i de lærdommer Han har gitt.

«Den levende Guds ord er den høyeste av all utdannelse. De som tjener folket, trenger å ete av livets brød. Dette vil gi dem åndelig styrke; da vil de være beredt til å tjene alle klasser av mennesker.» The Ministry of Healing, 441–443.

Søster White presiserer videre at å erkjenne utfoldelsen av Guds makt i å innsette konger og avsette konger på grunnlag av kongens valg, er den sanne filosofi for studiet av historien.

«I nasjonenes historie kan den som gransker Guds ord, skue den bokstavelige oppfyllelsen av guddommelig profeti. Babylon, til sist knust og sønderbrutt, gikk til grunne fordi dets herskere i velstand hadde betraktet seg som uavhengige av Gud og hadde tilskrevet sitt rikes herlighet menneskelig dyktighet. Det medo-persiske riket ble hjemsøkt av Himmelenes vrede fordi Guds lov der var blitt trampet under fot. Frykten for Herren hadde ikke funnet plass i hjertene hos det

store flertall av folket. Ondskap, gudsbespottelse og fordervelse rådet. Rikene som fulgte, var enda mer nedrige og fordervede; og disse sank lavere og stadig lavere på skalaen for moralsk verdi.»

«Den makt som utøves av enhver hersker på jorden, er gitt av Himmelen; og hans fremgang avhenger av hvordan han bruker den makt som således er skjenket ham. Til hver lyder den guddommelige Vekterens ord: «Jeg omgjordet deg, enda du ikke kjente Meg.» Jesaja 45:5. Og til hver er de ord som i gammel tid ble talt til Nebukadnesar, livets lærdom: «Bryt med dine synder ved rettferdighet og med dine misgjerninger ved barmhjertighet mot de fattige, om det kunne bli en forlengelse av din ro.» Daniel 4:27.»

«Å forstå disse ting — å forstå at ‘rettferdighet opphøyer et folk,’ at ‘tronen grunnfestes ved rettferdighet’ og ‘holdes oppe ved miskunn’; å erkjenne hvordan disse prinsippene utfolder seg i åpenbarelsen av hans makt, han som ‘avsetter konger og innsetter konger’ — dette er å forstå historiens filosofi. Ordspråkene 14:34; 16:12; 20:28; Daniel 2:21.»

«Bare i Guds ord blir dette klart fremstilt. Her blir det vist at nasjoners styrke, liksom enkeltmenneskers, ikke finnes i de muligheter eller hjelpemidler som synes å gjøre dem uovervinnelige; den finnes ikke i deres selvprieste storhet. Den måles etter den troskap hvormed de oppfyller Guds hensikt.» Prophets and Kings, 501, 502.

Temaet i vers elleve og tolv er kongen i syds oppgang og fall, men enda viktigere markerer disse versene beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og den andre av tre prøver som begynte ved endens tid i 1989, slik det er fremstilt i vers ti.

Denne beseglingen fremstilles ved Daniel i løvehulen, de tre mennene i ildovnen, Daniel og de tre mennene som ber om å få forstå Nebukadnesars drøm om billedet av dyrene i kapittel to, Daniel som ber bønnen fra 3. Mosebok tjueseks i kapittel ni, de vise som forstår kunnskapens tilvekst, Josva som får sin synd tatt bort i Sakarja kapittel tre, Serubabel i kapittel fire, Josef som blir den nest øverste hersker i Egypt, disiplene i salen ovenpå i ti dager forut for pinsen, millerittene ved leirmøtet i Exeter, Lasarus som leder prosesjonen ved det triumferende inntog, og de hundre og førtifire tusen i Åpenbaringen kapittel sju.

Vers elleve kom i 2014 ved begynnelsen av krigen i Ukraina, og i juli 2023 begynte den visuelle prøven, hvor Guds folk «gjøres hvite». Den femte linjen i kapittel elleve er vers tretten til femten.

Oversikt over den femte linjen

For kongen i nord skal vende tilbake og stille opp en skare større enn den forrige, og etter noen år skal han visselig komme med en stor hær og med store rikdommer. Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet, men de skal falle. Så skal kongen i nord komme og kaste opp en voll og innta de best befestede byene; og sørens hærstyrker skal ikke kunne stå imot, heller ikke hans utvalgte folk, og det skal ikke være noen kraft til å stå imot. Daniel 11:13–15.

Disse versene ble oppfylt i 200 f.Kr., og de identifiserer slaget ved Panium, som omfatter de stridende kongene og deres allianser, og versene utgjør også det punkt i historien da det hedenske

Roma for første gang gjorde seg gjeldende i historien i Daniel 11. Versene omfatter den endelige oppgang og fall for det sjette riket i Bibelens profeti, men også den bibelske historien om Kristi besøk i Cæsarea Filippi, hvor Peter plasserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Denne historien er et forbilde på beseglingen av de hundre og førtifire tusen ved ankomsten av den tredje av de tre prøvene i kapittel tolv, bestående i å bli «renset, gjort hvit og prøvd».

Disse tre versene leder frem til vers seksten, hvor søndagsloven i De forente stater er fremstilt. Da leirmøtet i Exeter ble avsluttet den 17. august 1844, bar de vise jomfruene budskapet om midnattsropet langs østkysten av De forente stater i løpet av sekstiseks dager. Det finnes en periode da alle jomfruene våkner, og én klasse ikke har olje, og alt det dette identifiserer. Da Simon Barjona fikk sitt navn forandret til Peter, markeres beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Fra dette punktet av begynte Jesus å undervise disiplene om begivenhetene som var knyttet til korset.

Korset er et symbol på nådetidens avslutning, og William Miller, som var blitt forutbildet ved Johannes Døperen, som igjen var blitt forutbildet ved Elia, ble oppreist for å fremstille de «begivenheter som er knyttet til nådetidens avslutning», slik både Johannes Døperen og Elia gjorde. Johannes sa det på denne måten.

Men da han så mange av fariseerne og saddukeerne komme til hans dåp, sa han til dem: Ormeynge! hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede? Matteus 3:7.

Elia sa det på denne måten.

Og Akab gjorde en Asjera-lund; og Akab gjorde mer for å egge Herren Israels Gud til vrede enn alle de kongene i Israel som hadde vært før ham. I hans dager bygde Hiel fra Betel Jeriko; han la dets grunnvoll på Abiram, sin førstefødte, og reiste dets porter på sin yngste sønn Segub, etter Herrens ord, som han hadde talt ved Josva, Nuns sønn. Og Elia, tisjbiten, som var av innbyggerne i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren Israels Gud lever, han som jeg står framfor, skal det ikke falle dugg eller regn i disse år, uten etter mitt ord. 1 Kong 16:33–17:1.

Når hun talte om William Millers gjerning som en reformator i moderne tid, uttalte søster White:

«Det var nødvendig at menneskene ble vekket til å innse sin fare; at de ble oppildnet til å forberede seg på de høytidelige begivenheter som er forbundet med nådetidens avslutning.»
The Great Controversy, 310.

De siste seks versene i Daniel elleve representerer «begivenhetene i forbindelse med nådetidens avslutning». Disse begivenhetene ble avforseglet ved endetiden i 1989, og de ble tydelig åpenbart.

«Før sin korsfestelse forklarte Frelseren sine disipler at Han skulle bli drept og oppstå igjen fra graven, og engler var til stede for å innprente Hans ord i sinn og hjerter. Men disiplene så fram til timelig utfrielse fra det romerske åk, og de kunne ikke tåle tanken på at Han, som alle deres håp var samlet om, skulle lide en vanærende død. Ordene som de trengte å huske, ble forvist fra deres sinn; og da prøvelsens time kom, fant den dem uforberedt. Jesu død knuste deres håp like fullstendig som om Han ikke hadde advart dem på forhånd. Slik blir framtiden i profetiene åpnet for oss like tydelig som den ble åpnet for disiplene ved Kristi ord. De hendelser som er knyttet til nådetidens avslutning og forberedelsens verk for trengselstiden, er klart framstilt.

Men mengder har ikke mer forståelse av disse viktige sannhetene enn om de aldri var blitt åpenbart. Satan våker for å rive bort ethvert inntrykk som ville gjøre dem vise til frelse, og trengselstiden vil finne dem uforberedt.» The Great Controversy, 595.

Det var i Cæsarea Filippi, som er Panium, det vil si vers tretten til femten, at Kristus begynte å undervise sine disipler om korset, og således foregrip han i forbilledlig form Exeter-leirmøtets historie frem til 22. oktober 1844. Ved begynnelsen av den reformatoriske bevegelsen til de ett hundre og førtifire tusen ble «begivenhetene som er knyttet til prøvetidens avslutning» avforseglet, og ved slutten av bevegelsen til de ett hundre og førtifire tusen blir «begivenhetene som er knyttet til prøvetidens avslutning» avforseglet innenfor den skjulte historien i vers førti.

«I dag, i Elias' og Johannes Døperens ånd og kraft, kaller budbærere som er innsatt av Gud, oppmerksomheten til en verden under dom til de høytidelige begivenheter som snart skal finne sted i forbindelse med nådetidens siste timer og Kristus Jesu åpenbarelse som kongenes Konge og herrenes Herre.» Prophets and Kings, 715, 716.

«Begivenhetene knyttet til nådetidens avslutning» er de begivenhetene som avdekkes i den skjulte historien i vers førti. I Sakarja kapittel tre fremstilles de avsluttende scenene i den undersøkende dommen. Inspirasjonen sammenfører Sakarjas vitnesbyrd med dem som blir beseglet i Esekiel kapittel ni.

«Guds folk sukker og roper over de styggedommer som blir gjort i landet. Med tårer advarer de de ugudelige om den fare de står i når de tramper på den guddommelige lov, og med usigelig sorg ydmyker de seg for Herren på grunn av sine egne overtredelser. De ugudelige spotter deres sorg, gjør narr av deres alvorlige appeller og håner det de kaller deres svakhet. Men Guds folks angst og ydmykelse er et umiskjennelig bevis på at de gjenvinner den styrke og den karakterens adel som gikk tapt som følge av synden. Det er fordi de kommer Kristus nærmere, og deres øyne er festet på Hans fullkomne renhet, at de så klart ser syndens overmåde syndighet. Deres anger og selvfordreelse er uendelig mye mer velbehagelig i Guds øyne enn den selvtilfredse, hovmodige ånd hos dem som ikke ser noen grunn til å sørge, som forakter Kristi ydmykhet, og som gjør krav på fullkommenhet mens de overtrer Guds hellige lov. Saktmodighet og hjertets ydmykhet er vilkårene for styrke og seier. Herlighetens krone venter dem som bøyer seg ved korsets fot. Salige er disse sørgende, for de skal trøstes.»

De trofaste, bedende er så å si innesluttet med Gud. De vet selv ikke hvor trygt de er vernet. Drevet av Satan søker denne verdens herskere å tilintetgjøre dem; men om deres øyne kunne bli åpnet, slik øynene til Elisjas tjener ble åpnet i Dotan, ville de se Guds engler slå leir omkring dem og ved sin glans og herlighet holde mørkets hærskarer i tømme.

«Når Guds folk ydmyker sine sjeler for Ham og ber om hjertets renhet, blir befalingen gitt: «Ta de skitne klærne av dem,» og de oppmuntrende ord blir talt: «Se, jeg har tatt din misgjerning bort fra deg, og jeg vil kle deg i høytidsklær.» Den plettfriske kledning av Kristi rettferdighet legges på Guds prøvede, fristede, men trofaste barn. Den foraktede rest blir kledd i herlige klær, aldri mer tilsmusset av verdens fordervelser. Deres navn blir stående i Lammets livets bok, innskrevet blant de trofaste gjennom alle tider. De har stått imot forførerens listige anslag; de er ikke blitt vendt bort fra sin troskap ved dragens brøl. Nå er de for evig trygge mot

fristerens snarer. Deres synder blir overført til syndens opphavsmann. Og resten blir ikke bare tilgitt og antatt, men æret. «En prektig huve» blir satt på deres hoder. De skal være som konger og prester for Gud. Mens Satan fremførte sine anklager og søkte å ødelegge denne skaren, gikk hellige engler, usett, frem og tilbake og satte på dem den levende Guds segl. Dette er de som står på Sions berg med Lammet og har Faderens navn skrevet på sine panner. De synger den nye sangen for tronen, den sang som ingen kan lære uten de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fri fra jorden. «Dette er de som følger Lammet hvor det enn går. Disse er kjøpt fri blant mennesker som en førstegrøde for Gud og Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone.»»

«Nå er den fullstendige oppfyllelse av disse engelens ord nådd: ‘Hør nå, Josva, du yppersteprest, du og dine medbrødre som sitter foran deg; for de er menn som en undrer seg over; for se, jeg vil la min tjener Spiren komme frem.’ Kristus åpenbares som sitt folks Forløser og Befrier. Nå er virkelig levningen ‘menn som en undrer seg over’, idet deres pilegrimsvandringens tårer og ydmykelse viker for glede og ære i Guds og Lammets nærvær. ‘På den dag skal Herrens Spire være til pryd og herlighet, og jordens frukt til høyhet og pryd for dem av Israel som er unnsloppet. Og det skal skje at den som er blitt tilbake i Sion, og den som er blitt igjen i Jerusalem, skal kalles hellig, hver og en som er oppskrevet blant de levende i Jerusalem.’» Testimonies, bind 5, 474–476.

De hundre og førtifire tusen i Åpenbaringsboken er Esekiels gruppe som blir «beseglet» idet de «sukker og roper» over de vederstyggeligheter som finnes i landet. De blir beseglet når de blir ickledd Kristi rettferdighets kledning og den fagre hodepryd, som representerer Peters «konger og prester», de som ikke var Guds folk, men som nå er blitt Guds folk.

Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket inn i sitt underfulle lys; dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. Mine kjære, jeg formaner dere som fremmede og utlendinger: Hold dere borte fra de kjødelige lyster, som fører krig mot sjelen. La deres ferd være god blant hedningene, så de, når de taler ondt om dere som om dere var ugjerningsmenn, kan se deres gode gjerninger og prise Gud på gjestelsens dag. 1 Peter 2:9–12.

Så, dersom dere nå i sannhet vil lyde min røst og holde min pakt, da skal dere være min eiendom framfor alle folk; for hele jorden er min. Og dere skal være for meg et kongerike av prester og et hellig folk. Dette er de ord som du skal tale til Israels barn. 2 Mosebok 19:5, 6.

«I de siste dager av denne jords historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk bli fornyet. ‘På den dag vil jeg gjøre en pakt for dem med markens dyr og med himmelens fugler og med det som kryper på jorden; og jeg vil bryte buen og sverdet og krigen bort fra jorden, og jeg vil la dem ligge trygt. Og jeg vil trolove deg med meg for evig; ja, jeg vil trolove deg med meg i rettferdighet og i dom og i miskunn og i barmhjertighet. Ja, jeg vil trolove deg med meg i trofasthet; og du skal kjenne Herren.’»

«Og det skal skje på den dag: Jeg vil høre, sier Herren, jeg vil høre himlene, og de skal høre jorden; og jorden skal høre kornet og vinen og oljen; og de skal høre Jisre’el. Og jeg vil så

henne for meg i landet; og jeg vil miskunne meg over henne som ikke hadde fått miskunn; og jeg vil si til dem som ikke var mitt folk: Du er mitt folk; og de skal si: Du er min Gud.» Hosea 2:14–23.

«‘På den dag ... skal resten av Israel og de av Jakobs hus som er sluppet unna, ... i sannhet støtte seg til Herren, Israels Hellige.’ Jesaja 10:20. Fra ‘hver nasjon og stamme og tungemål og folk’ vil det være noen som med glede vil svare på budskapet: ‘Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet.’ De vil vende seg bort fra enhver avgud som binder dem til denne jord, og de vil ‘tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene.’ De vil frigjøre seg fra enhver forvikling og stå fram for verden som minnesmerker over Guds barmhjertighet. Lydige mot ethvert guddommelig krav vil de bli anerkjent av engler og av mennesker som dem som ‘holder Guds bud og Jesu tro.’ Åpenbaringen 14:6–7, 12.»

«‘Se, dager skal komme, sier Herren, da den som pløyer, skal nå igjen den som høster, og den som trår druene, ham som sår sæden; og fjellene skal dryppe av søt vin, og alle haugene skal flyte. Og jeg vil vende mitt folk Israels fangenskap, og de skal bygge opp de øde byene og bo i dem; de skal plante vingårder og drikke vinen derfra; de skal også anlegge hager og ete frukten av dem. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal aldri mer rykkes opp av sitt land, som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud. Amos 9:13–15.’» Review and Herald, 26. februar 1914.

Det er tydelig at fra det tidspunkt da den endelige utvalgte generasjon av de hundre og førtifire tusen blir beseglet, finnes det fremdeles hedninger som kan bli påvirket av de hundre og førtifire tusens livsførsel under hedningenes besøkelsestid.

«Menneskelig makt og menneskelig styrke opprettet ikke Guds menighet, og heller ikke kan de ødelegge den. Ikke på menneskelig styrkes klippe, men på Kristus Jesus, evighetens klippe, ble menigheten grunnlagt, «og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.» Matteus 16:18. Guds nærvær gir Hans sak fasthet. «Sett ikke deres lit til fyrster, til et menneskebarn, som ikke kan frelse,» er ordet som kommer til oss. Salme 146:3. «I stillhet og i tillit skal deres styrke være.» Jesaja 30:15. Guds herlige verk, grunnlagt på rettferdens evige prinsipper, skal aldri gå til grunne. Det skal gå frem fra styrke til styrke, «ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved Min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.» Sakarja 4:6.»

Løftet: «Serubabels hender har lagt grunnvollen til dette huset; hans hender skal også fullføre det», ble bokstavelig oppfylt. Vers 9. «Jødene eldste bygde, og de hadde framgang ved profetordet fra profeten Haggai og Sakarja, Iddos sønn. Og de bygde og fullførte det etter befaling fra Israels Gud, og etter befaling fra Kyros, Darius og Artaxerxes, kongen av Persia. Og dette huset ble fullført på den tredje dag i måneden adar [den tolvte måned], i det sjette året av kong Darius’ regjering.» Esra 6:14, 15.» Prophets and Kings, 595, 596.

Vers tretten til femten fremstiller de profetiske begivenhetene som leder frem til nådetidens avslutning for sabbatsholdere ved søndagsloven. De fremstiller også det tredje av tre trinn i vers ti i Daniel tolv. Vers ti er «renselsen», vers elleve og tolv fremstiller det å bli «gjort hvite», og vers tretten til femten fremstiller lakmusprøven der de sabbatsholdende jomfruene blir «prøvd».

Det indre budskapet i Daniels bok er framstilt ved Ulai-elvens syn i kapittel sju til ni, og det ytre budskapet er framstilt ved Hiddekel-elvens syn i kapittel ti til tolv. Kapittel tolv er klimakset i både de indre og ytre synene, og det framstiller den metode hvorved Kristus oppreiser og renser de hundre og førtifire tusen. Vers ti til seksten framstiller den skjulte historien i vers førti fra 1989 og fram til søndagsloven i vers førtien og seksten. De versene som passer inn i den skjulte historien, framstiller den fullkomne oppfyllelsen av vers ti i kapittel tolv.

Mange skal bli rensset og gjort hvite og lutret; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Og fra den tid det stadige offer blir avskaffet og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det være ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til ett tusen tre hundre og fem og tretti dager. Daniel 12:10–12.

De «vise» som forstår versene ti til seksten, og som er blitt beseglet både «intellektuelt» og «åndelig», er de som forstår det ytre profetiske budskapet som er framstilt i den skjulte historien i vers førti, og de er blitt «intellektuelt» grunnfestet i denne forståelsen før søndagsloven. De «vise» er de som er blitt forvandlet ved det indre budskapet framstilt i Åpenbaringen kapittel elleve og vers elleve, og de er blitt grunnfestet i denne erfaringen før søndagsloven.

De «vise» er de som har mottatt den «velsignelse» som er knyttet til å «vente», og dette markerer de hundre og førtifire tusen som dem som oppfyller den fullkomne og endelige oppfyllelse av de ti jomfruer. Åpenbaringen elleve, vers elleve, inntraff i juli 2023, og markerte således «endetiden», da Daniel og Åpenbaringen, med to vitner, viser at den økning i kunnskap som ble avforseglet i juli 2023, identifiserer beseglingsprosessen for de hundre og førtifire tusen. Elleve pluss elleve er tjueto, hvilket er et symbol på foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og de som består den tredelte renselsesprosess som frembringer de hundre og førtifire tusen, identifiseres i Daniel tolv, vers tolv, og gir enda en signatur fra Palmoni, for tolv ganger tolv er ett hundre og førtifire tusen.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.